

стор.2

РЯСНА РАДІСТЬ СЕРЕД ДОСВІДУ ГОРЯ

І сьогодні македонські християни залишаються прикладом для нас.

стор.4

БОГ НЕ ВИЇХАВ У ЄВРОПУ

Десь зал зійє порожніми лавами, а десь немає кому виголосити проповідь – і хтось завзято мусить тягти «воза служіння».

стор.6

ТІ, ЩО СІЯЛИ ЗІ СЛЬОЗАМИ...

Коли Етті та її чоловік вирушили до Н'долера, їх вітали триумфальні натовпи мешканців села.

ГОЛОС

НАДІЇ

ТИ, ГОСПОДИ, НАДІЯ МОЯ...

№1 січень 2024

виходить з лютого 1991 року

voice.org.ua

СЛОВО ВІРИ

ЩО БУДЕ ЗАВТРА?

ЩО БУДЕ ЗАВТРА?

Думаю, у кожного з нас виникло запитання: «А що буде завтра? Що буде в моєму майбутньому?» Чув передноворічну проповідь одного брата, який сказав: «Усі запитують: а що буде завтра — уже в новому році? А я вам скажу, що завтра буде понеділок, перше січня». Звісно, це був жарт. Тож я хотів би пороздумувати над тим, що чекає людину завтра, і чи я можу заглянути у своє майбутнє?

«Бережи неповинного та дивися на праведного, бо людині спокій належить майбутність» (Пс.36:37). Зазвичай Слово Боже вчить нас дивитися за собою. Бо Бог знає нашу людську природу, яка хоче дивитися за кимось іншим, в іншому знайти якийсь недолік (якусь скіпку), не бачачи у власному оці колоди. Але тут Давид радить дивитися на праведних і наслідувати їх, бо майбутнє належить таким людям.

Нам цікаво, що буде завтра. Так влаштовані люди. Одного разу апостоли поставили Христу подібне запитання: «Господи, скажи нам, а коли це буде? І яка буде ознака Твого приходу й кінця віку?»

Як дивимося в майбутнє? Порозважаємо про три погляди на день завтрашній.

ПОГЛЯД ЗІ СТРАХОМ

У Євангелії від Луки, 21:26, є опис очікування майбутнього: «...коли люди будуть мертвіти від страху й чекання того, що йде на весь світ, бо сили небесні порушаться». Люди будуть у особливих переживаннях і в особливій тривозі, будуть мертвіти від страху, але не від страху того, що вже сталося чи відбувається, а від очікування того, що прийде.

Більше шести мільйонів українців нині за межами України. Хтось через страх за себе й майбутнє своїх дітей. А хтось виїхав із доволі безпечних регіонів, бо не знав, що може статися далі, і боявся цього. Хочу зазначити, що страх — це нормальне відчуття, це реакція, закладена Богом у людину для її самозбереження. Але коли він хапає своїми лещатами настільки цупко, що людина не може себе контролювати, — це небезпечно. Коли страх стає настільки сильним, що сковує душі людей, і вони мертвіють від страху перед тим, що ще не сталося, — це нездоровий страх.

Хвилюючись про те, що буде, ми намагаємося заглянути в майбутнє, а тому уважно слухаємо пророчі слова тих, хто на зібранні каже: «Так говорить Господь...»

Іноді в коментарях до новин або в розмові зі свідками різних подій звучить: «Немає майбутнього, немає перспективи...» Проте пророк Ісаїя промовляє від Господа: «Так говорить Господь, Святий Ізраїлів... Питайте Мене про майбутнє...» (Іс.45:11). Тож хай страх не керує нами, нашими емоціями, нашими почуттями. Пам'ятаймо, що на нас дивляться люди, дивляться сусіди, бо вони знають — у нас є впевненість у завтрашньому дні.

ПОГЛЯД — НЕ ДУМАТИ ПРО МАЙБУТНЄ

Є люди, які не думають про своє майбутнє. У книзі Плач Єремії так написано про єврейський народ, який названо єрусалимською донькою: «Нечистість її на подолках у неї. Вона не згадала свого кінця...» Тобто вона не думала про своє майбутнє, а тому дуже низько впала.

Це не вихід — ховати, як страус, голову в пісок, коли небезпека. Думати про майбутнє потрібно, і не просто думати, а й робити щось, щоб впливати на те, що буде з тобою.

Сторінка 3

ПОДУМАЙ

ЩО ВИЗНАЧИТЬ ТВОЮ ВІЧНІСТЬ?

За вікном глупа ніч, і ніщо — ніщо, окрім годинника, не свідчить про те, що скоро стане світати. Міцно спить навіть той, хто страждає на хронічне безсоння, — горластий сусідський півень. І все ж таки пройде зовсім мало часу — і забagliaє схід небес. У світі нема такої сили, яка б зупинила хід сонця, — ранок настане.

Прийде час — і в Україні знову буде мир. Як стрімко скресає крига під прямими променями сонця, як розсіюється в засвіті темрява — так само несподівано закінчиться війна.

Коли це станеться? Не знаю. Але знаю Того, Хто знає!

Перечитуючи Євангелію від Луки, натрапляю на Христові слова, які не дають мені спокою. Притча. В одного чоловіка рясно вродив урожай, і він вирішив зруйнувати старі житниці, збудувати нові, зібрати щедрий урожай — і жити не тужити. Усе нібито прекрасно, бо я і люди цього світу називаємо таких чоловіків «добрими господарями». Але Бог називає його «безумцем». «Цієї ж ночі заберуть у тебе душу твою. Кому дістанеться те, що ти приготував» (Лк. 12:20).

Той, кого я в серці називаю «мудрим господарем», Бог називає «безумцем», бо він про дочасні матеріальні речі дбає більше за своє вічне майбутнє.

Якщо ми зараз, у час війни, думаємо, як захиститися від ворога, як перемогти його на полі бою, як швидко та ефективно підняти економіку, відбудувати країну, зробити майбутнє своїх дітей безпечнішим та комфортнішим, — то це все добре й має свою цінність. Але якщо при цьому ми не дбаємо про власні серця, про власні душі — то ми безумці. Бо не зовнішній комфорт робить із людини людину й визначає її майбутність. Лише змінене Богом наше серце визначить, у якому світі ми будемо завтра жити, і не тільки завтра, але й цілу вічність.

Юрій ПРИТИКА

ІСТОРІЯ ЧУДА

ВІРТЕ, ЛЮДИ, У ДИВА!

6 січня 2004 року о 9:45 у цей світ прийшов наш другий син Рафаель. Усупереч невтішним прогнозам лікарів, що я помру до, під час чи після пологів, а дитина народиться з дистрофією, Рафаель народився здоровий, а я залишилася жива, хоч перші місяці після родів були дуже важкими.

Рафаелю вже виповнилося 20 років. О, дорогий наш сину! Бажаємо тобі щастя, радості, миру від Бога, усіх благословень від неба та землі! Бажаємо любити Господа всім своїм серцем, щиро любити ближніх та бути людиною віри!

Віра в Бога неможливе робить можливим, спонукає ризикувати всім, навіть життям, без повної картини майбутнього. Вона — світло в темряві та дає серцю життя в найскладніших обставинах.

Сторінка 5

ВИКЛИКИ ЧАСУ

РЯСНА РАДІСТЬ СЕРЕД ДОСВІДУ ГОРЯ

«Повідомляємо ж вас, браття, про Божу благодать, що дана Церквама македонським, що серед великого досвіду горя вони мають радість рясну, і глибоке їхнє убозтво збагатилось багатством їхньої щирости; бо вони добровільні в міру сил своїх, і над силу, засвідчую, із ревним благанням вони нас просили, щоб ми прийняли дар та спільність служіння святого. І не так, як надіялись ми, але віддали себе перш Господеві та нам із волі Божої, щоб ми благали Тита, щоб він, як був перше зачав, так і скінчив би в вас оце добре діло. А ви, як у всім, збагачуєтесь: вірою, і словом, і розумом, і всякою пильністю, і вашою любов'ю до нас, щоб збагачувались ви і в благодаті оцій» (2Кор.8:1-7).

Щоб зрозуміти, про що йдеться в процитованому уривку, його потрібно розуміти в контексті 8 та 9 розділів цього послання. Тут йдеться про пожертвування для ерусалимських віруючих, які на той час були у скрутному матеріальному становищі. Найімовірніше саме про це говориться в Діях апостолів, 11:27-30, де пророки звіщають про майбутній голод.

Апостол Павло, звертаючись до коринтських церков із проханням зібрати пожертвування для ерусалимської церкви, приводить у приклад віруючих із Македонії. Із процитованого уривка можна зрозуміти, що тамтешні віруючі самі переживали складні часи, і, мабуть, саме з цієї причини від них не вимагали участі в цих жертвах. Вони були бідними, тому служителям вважали, що буде неправильно вимагати й від них те, що покладалося на більш заможних. Але тут сталося щось неймовірне: судячи з усього, македоняни образилися такою пропозицією, вони стали благати прийняти їхню «лепту» в загальну справу, незважаючи на їхню бідність. Вони не хотіли стояти осторонь важливої загальної справи навіть тоді, коли ще їм потрібно допомагати.

Тут апостол говорить про парадоксальність ситуації в македонських церквах, яку він висловив багатозначною фразою: «...серед великого досвіду горя вони мають радість рясну, і глибоке їхнє убозтво збагатилось багатством їхньої щирости». А й справді, хіба таке може бути: серед великого горя мати рясну радість, а будучи бідними — стати багатими щедрістю? Виявляється — так! Апостол пояснює цю парадоксальність тим, що македоняни «віддали себе перш Господеві та нам із волі Божої» — саме в цьому секрет такої поведінки. Вони вважали себе частинкою великої християнської сім'ї, тому не допускати думки, що стоятимуть осторонь загальної справи. Нехай їхній вклад буде меншим порівняно з іншими, але він таки буде! Вони, як ніхто, розуміли Павлові слова з попереднього послання: «і коли тер-

пить один член, то всі члени з ним терплять...» (1Кор.12:26).

Власне, така позиція і є характерною рисою християнства загалом: допомагати тим, хто в біді, бути разом у горі та в радощах. І робити це навіть тоді, коли самі в складних обставинах.

...Нинішній стан українців для більшості населення можна описати словами апостола: вони «серед великого досвіду горя». Важко знайти українця, якого б тою чи іншою мірою не торкнулася страшна та жорстока війна. Хтось залишився без домівки, без минулого та майбутнього, хтось втратив рідних, близьких, комусь у неймовірно важких умовах доводиться захищати країну в окопах на передовій. Навіть ті, хто в тилу, несуть загальний тягар горя та небезпек. Ніхто не захищений від ракетних обстрілів, блекаутів, втрати роботи та бізнесу. І що найважче — це невпевненість у завтрашньому дні, розгубленість, посттравматичні синдроми, депресія.

І отут якраз повинна проявитися справжня віра тих, які називає себе послідовниками Христа. І великою мірою вона проявилася. Уже з перших годин повномасштабної війни християни першими відгукнулися на несподівані виклики, коли фізичної, фінансової, моральної, психологічної та духовної допомоги потребували мільйони співвітчизників. Християни в той час самі були в такій же ситуації, як і інші, як-то кажуть, у одному човні, але знаходили час, кошти, можливості допомогти іншим. Більше того, вони робили це з усією відповідальністю та почуттям обов'язку. Вони були «добровільні в міру сил своїх, і над силу». Точно так, як македонські віруючі.

Ми й досі переживаємо «великий досвід горя». Хтось скористався можливістю покинути небезпечну територію, ставши біженцями. Хтось залишився в охопленій війною та небезпеками країні. Можна було б, посипавши голову попелом, нарікати на долю та обставини. Можна було б звинувачувати політиків і Самого Бога в тому, що сталося. Можна було б впасти в розпач та безнадію. Але християнська віра якраз характеризується тим, що вона дає силу, надію та оп-

тимізм навіть у таких скрутних ситуаціях. Більше того — вона спонукує до конкретних дій навіть у важкі часи. Вона розуміє, що комусь також нелегко, а часто й набагато важче. І тому приходиться на допомогу. І тому має «радість рясну» серед того горя та проблем. І ділиться тією радістю із знесиленими. Бо чим ще можна пояснити неймовірну жертовність, тисячі тонн гуманітарних вантажів у гарячі точки, величезну волонтерську діяльність церков та окремих християн, ризики та небезпеку для життя, які чекають їх на волонтерських та капеланських дорогах.

Нині величезним викликом для української Церкви стає, а з часом ще більше загостриться потреба в душеопікуванні. Коли потрібно допомогти не просто грошима чи продуктами, а чимось важливішим: потішити у хвилини горя та розпачу, підтримати в психологічних проблемах та депресії. Це можуть зробити лише ті, у кого у серці є тверда довіра Богові, хто має силу пройти долиною горя та випробувань і провести із собою інших. Це можливо тоді, коли сучасні віруючі зробиють так, як це зробили македоняни: «...віддали себе перш Господеві та нам із волі Божої». Тому для них досвід горя виявився радістю, а допомога іншим при власній матеріальній скруті — великим благословенням та багатством щедрості.

І сьогодні македонські християни залишаються прикладом для нас. Прикладом жертовності та духовної незламності в труднощах. Зрозуміло, бачачи та переживаючи те, що відбувається в Україні, навіть віруючі можуть переживати певні розчарування та невпевненість. Але якщо наша віра побудована на твердому камені, ніякі життєві шторми нас не зламають. А вистояти допоможе позиція македонян: працювати, допомагати, не зневірятися. Бо допомагаючи іншим, ми зміцнюємо та збагачуємо і себе: «...вірою, і словом, і розумом, і всякою пильністю, і вашою любов'ю до нас, щоб збагачувались ви і в благодаті оцій».

Юрій ВАВРИНЮК
На фото: Роздача хліба та продуктів волонтерами руху «Не хлібом єдиним» (м. Ново-волинськ) постраждалим від бойових дій, м. Чернігів

НОВИНИ ЦЕРКОВ ХВЕ ВОЛИНИ

4 січня в церкві селища Маневичі відбулася різдвяна зустріч для сімей загиблих військовослужбовців із Маневицького регіону.

Ціль заходу — підтримати членів родин військовослужбовців, що загинули, помолитися за них, розказати про Господа, а також разом помолитися за Україну. Представники кожної такої сім'ї отримали продуктів, гігієнічні набори, свіжоспечений сестрами церкви хліб та Євангелії. А також участь у заході взяв Рівненський Міжнародний ХАБ, підтримавши людей фінансово.

Музичний супровід заходу забезпечив гурт «У Христі».

Після основної частини гості заходу мали чудову можливість поспілкуватися під час обіду, який приготували члени місцевої церкви.

Усіх, хто не прийшов на захід, організатори планують відвідати та віддати подарунки.

У неділю, 7 січня, церква «Ковчег» м. Ковель святкувала 20-річчя з дня відкриття дому молитви.

Від імені об'єднання церков ХВЕ з вітальним словом відвідав церкву старший пастор Волині, єпископ Михайло Близнюк та його заступник Олександр Колотюк, член обласної ради Сергій Бас, а також служителі сусідніх церков. Музичний супровід служіння здійснював об'єднаний хор місцевої церкви

20 січня в домі молитви селища Цумань відбулася зустріч керівників молоді та служителів церков Ківерцівщини з метою обрання нового регіонального керівника молоді та його заступника.

Тож новим керівником Ківерцівського регіону було обрано Олександра Федорчука (члена церкви села Башлики).

Його заступником став Ілля Дяк (член церкви села Котів).

За нову команду працівників учасники зустрічі звершили молитву-благословення. Братерство висловлює щире вдячність Василю Давидовичу за багаторічну плідну працю з молоддю регіону.

20 січня відбулася регіональна конференція служителів Горохівщини в приміщенні дому молитви районного центру. Тему зустрічі «Борги перед служителем» розкривав перед присутніми Котяш В. Ф., декан волинської філії КБІ.

Головна теза конференції: найдорожчим для Бога є Його народ, Він віддав за кожного Свого Однородженого Сина і довірив пресвітерам піклуватися людьми, які прийняли цю жертву».

Захід відвідали 60 братів, які служать у цьому регіоні, а також старший пастор УЦХВЕ Волині Близнюк М. І.; його заступники: Паламарчук В. І., Рибак П. А., Рощина В. С.

СЛОВО ВІРИ

ЩО БУДЕ ЗАВТРА?

Початок на стор. 1

Історія Ісава показує, що може статися з людиною, яка не думає про майбутнє, а намагається негайно задовольнити свої забаганки, легковажить майбутнім. «Я хочу поїсти, мій шлунок вимагає — уже хочу, а первородство — забери його собі. Якове, я голодний, що мені з цього первородства? Дай мені зараз посьорбати цього супу, бо я помираю. Майбутнє батьківське благословення — воно ще далеко, а їсти хочу зараз...» (див. 1М.25:30).

Він жив теперішнім днем, тож згодом дуже пожалкував за свій вчинок...

Євангеліст Матвій передає слова Христа, що останні дні існування людської цивілізації нагадуватимуть дні перед потопом, дні Ноя. Особливість цих днів, особливість поведінки людей — «не думали», що може статися завтра. Фраза «Що буде всім, те й мені» — абсолютно не доречно, коли мова йде про Вічність — із Богом чи без Нього.

ПОГЛЯД ІЗ РАДІСТЮ В МАЙБУТНЄ

У книзі Приповістей описано добротесну жінку, яка з радістю дивиться в майбутнє, або в іншому варіанті перекладу: «... вона завтрашній день зустрічає з усмішкою» (Пр.31:25). Такий погляд у майбутнє — правильний погляд...

Що допомагає нам саме так дивитися на завтрашній день? Нам належить «сьогодні», завтра не в наших руках. Пригадайте біблійний приклад про фермера, у якого вродив чудовий урожай. Він будував далекоглядні оптимістичні плани, але Бог називає його неро-

зумною людиною, яка не знає, що завтра її життя закінчиться.

Що допомагає впевнено, із усмішкою дивитися в майбутнє? Виявляється — це знання!

Сучасна людина надзвичайно озброєна знаннями, хоча більшість із нас просто переповнена інформацією. Інтелектуал Савл, а пізніше — апостол Павло знав багато, бо вчився біля ніг відомого філософа Гамаліла, який почерпнув свої знання від ще відомішого вчителя древності — Сенеки. Проте не на ті знання він опирався, вважаючи їх за сміття. Основою його оптимізму щодо майбутнього було знання, пізнання Того, у Кого Павло вірував: «...бо знаю, в Кого я ввірував та впевнився, що має Він силу заховати на той день заставу мою» (2Тим.1:12). Тож і в іншому листі він стверджує: «Бо я пересвідчився, що ні смерть, ні життя, ні Анголи, ні влади, ні теперішнє, ні майбутнє, ні сили, ні вишина, ні глибина, ані інше яке створіння не зможе відлучити нас від любови Божої, яка в Христі Ісусі, Господі нашім!» (Рим.8:38-39).

Слова «знаю», «пересвідчився», «впевнений» свідчать не про емоційний сплеск релігійності, а про глибокий внутрішній досвід, набутий протягом життя у вірі. Саме в цьому була перевага Павла, і в цьому наша перевага. У цьому наша радість і наш оптимізм, а також здатність із усмішкою дивитися в завтрашній день. Господь запевняє нас, що з Його руки ніхто нас не зможе забрати.

ЧИ МОЖЕМО МИ МАТИ ВЛАДУ НАД МАЙБУТНІМ?

Питання доволі неоднозначне. Якщо говорити про минуле, то ми не маємо шансу

змінити його — жодного кроку, жодного слова, жодної думки.

Чи можу я якось вплинути на своє майбутнє? Чи можу я робити щось, що суттєво впливатиме на моє завтра? Відповідь — так. До речі — історія земного буття в Бога давно завершена, але ми поки що в проміжку буття, який називається — час. Ми рухаємося дорогами наших планів і сподівань, інколи забуваючи про майбутнє. «І для твого майбутнього є сподівання, говорить Господь» (Єр.31:17), «бо Я знаю ті думки, які думаю про вас, говорить Господь, думки спокою, а не на зло, щоб дати вам будучність та надію» (Єр.29:11).

Я щасливий, що знаю такого Бога, Який тримає моє майбутнє, воно в Його руках. Ще до закладіння світу в Його руках було й твоє життя, твоя доля. На майбутнє, яке тебе чекає завтра, ти можеш вплинути сьогодні, якщо вірою приймеш Ісуса у своє серце.

Це означає — шире визнання своїх гріхів й визнання того, що вони прощені Христом. Це нова можливість вплинути на майбутнє, отримати шанс, щоб почати все знову, із чистого аркуша. Крок до Ісуса, глибока жива віра в Нього реально впливатиме на майбутнє не тільки земного буття, але на майбутнє у Вічності з Ним.

Бо лише з Господом ми пройдемо, лише з Його силою, благодаттю та Його Духом ми матимемо відвагу дивитися в майбутнє з усмішкою. Він сказав: «З Моєї руки вас ніхто вихопити не зможе» (Ів.10:28).

Із Ісусом сьогодні та завтра, а також із усмішкою зустріти Вічність...

Микола СИНЮК

НОВИНИ МІСІЇ

ШІСТЬОХ МІСІОНЕРІВ ХМЕЛЬНИЧЧИНИ РУКОПОКЛАЛИ НА СЛУЖІННЯ

11-13 січня 2024 року в м. Чортків Тернопільської області відбулася обласна звітна конференція Хмельницького об'єднання УЦХВЕ. Офіційну частину поєднали з триденним ретритом для служителів.

Під час конференції було рукопокладено шістьох місіонерів «Голосу надії». Зокрема Петра Гусака (місця праці — Полонне, Новолабунь), Олександра Яковчука (Красилів), Олександра Лепугу (Нігин, Цикова, Черче) — на пресвітерське служіння. Дмитра Ващука (Красилів), Павла Полякова (Полонне, Новолабунь), Віктора Бондарука (Антоніни, Закриниччя) — на дияконське служіння.

12 січня захід відвідали директор «Голосу надії» Микола Синюк та його заступник Віталій Оніщук, які разом із обласним старшим пресвітером Ростиславом Мурахом, заступником старшого єпископа УЦХВЕ Віталієм Яцюком та іншими служителами взяли участь у священнодійстві рукопокладення.

Ретрит також містив навчальну частину. Зокрема, Микола Синюк виклав семінар «Взаємини між служителами». Ділячись враженнями після заходу, директор місії зауважує: «Зважаючи на атмосферу, яка панувала на конференції, можу сказати, що між служителами Хмельниччини розвинуті гарні стосунки. Обласне об'єднання має поступ, незважаючи на виклики війни. Особливо мене радує увага керівництва до місіонерської праці».

«Як часто говорить Ростислав Мурах, у часи СРСР Хмельниччина була експериментальним регіоном, де особливо боролися з віруючими. І сьогодні тут набагато складніше розвиваються і множаться церкви, порівняно з іншими західними областями. Незважаючи на це, служителі та місіонери плідно працюють, зокрема в соціальному напрямку, відповідаючи на потреби людей, які викликані воєнними діями», — зазначає Віталій Оніщук.

Згідно зі статистичними даними на 2022 рік обласне об'єднання налічувало 62 церкви, 2239 члени, 50 пресвітерів та 69 дияконів, 52 дома молитви. ХО УЦХВЕ розвивало дитячий та підлітковий, молодіжний, жіночий, чоловічий, сімейний, медійний, соціальний, капеланський, душпастирський, освітній, місіонерський та євангелізаційний напрямки служіння.

Протягом воєнного стану церкви Хмельниччини евакуювали 651 особу, прийняли на тимчасове проживання 9104 осіб, поселили в домах молитви 858 осіб, роздали 102874 обиди, 12757 буханців хліба, 79465 продуктивних наборів, прийняли з-за кордону й завезли в зону бойових дій 347 тонн гуманітарної допомоги, зібрали власними силами й доставили на Схід — 764 тонни, загалом здійснили 363 гуманітарні рейси, виготовили та доставили на позиції 1057 буржуйок. Забезпечили військових сотнями одиниць військового одягу та взуття, бронжилетами, маскувальними сітками, матрацами, генераторами, автомобілями, дронами, раціями та іншою амуніцією. Зокрема — роздали 34117 Євангелій та оплатили 68 білбордів із християнськими текстами. Від об'єднання служать 79 капеланів.

СНАРЯД УПАВ МІЖ НАМИ

Все більше людей, які пострапили в тяжкій обстановці через війну, потребують різної допомоги та підтримки. Найкраще підтримати може Господь, Його Слово, отож ми стараємося направляти людей до Ісуса Христа, проповідувати Добру Звістку, молитися за людей та разом з ними, вчимо їх молитися самостійно. Стараємося допомагати тим, хто потребує продуктів харчування, людям з інвалідністю. Робимо зустрічі з сім'ями військових, молимося,

спілкуємося на духовні теми, підтримуємо психологічно.

Поділюсь свідченням про Божу милість та захист, коли ми перебували в Куп'янську, звершували капеланське служіння. До нас приїхали волонтери з необхідним вантажем. Двома автомобілями ми вирушили до військових, провели спільне служіння, спілкувалися. В кінці одній волонтерці стало зле, вона втратила свідомість, після повернення до свідомості у неї почалося блювання. В цей час починається масивний арти-

лерійський обстріл. Нам необхідно швидше їхати, бо маршрут пролягає через річку тимчасовою переправою, усі мости зруйновані, і ціль ворога в тому числі — ця єдина переправа. Хвора дівчина сіла у першу машину. Але мені прийшла думка пересадити її до нас, бо тут є кондиціонер, щоб їй було легше. Вирушили. Перша машина поїхала швидко, не турбуючись, що ми відстаємо і погано пам'ятаємо дорогу. Приблизно за двісті метрів до переправи ми побачили першу машину. У цей

момент дівчині стає погано, ми зупиняємось, вона виходить. Я бачу, як наші друзі переїжджають переправу. Секунд сорок, дівчина повертається до авто, і в районі переправи лунає потужний вибух, усе затягується чорним димом та пилом. Якби перше авто нас чекало, а не їхало максимально швидко, воно було б на переправі в зоні ураження. Якби ми не пересадили дівчинку до себе і її не знудило перед переправою, ми б також були в зоні ураження. Снаряд упав між нами. Ми усі дякували

Господу за збереження. Дівчині стало легше, і в той день волонтери поїхали додому, а ми з Олександром Ружилом лишилися і продовжили капеланське служіння. На превеликий жаль, на днях на цій переправі загинуло одразу восьмеро людей, двоє з них волонтери, тіла доставляли з ріки...

Дякую за ваші молитви, пожертви, переживання, співпрацю. Всього найкращого, мирного неба від Всевишнього Бога.

Микола ШЕРЕМЕТ, капелан, уривок з листа

МІСІОНЕРИ ПИШУТЬ

БОГ НЕ ВИЇХАВ У ЄВРОПУ

Еміграція для України – явище завжди болюче. Час від часу вона прокочується нашими містами й селами, залишаючи після себе пустки й бур'яни. Бо ж переважно вирушають шукати щастя найсміливіші та найпрацьовитіші. А мотивують людей до такого сценарію війни, переслідування та негативні економічні чинники. У наші дні хвилі мігрантів покотилися з України через вторгнення росіян.

Сьогоднішня накладла свій відбиток й на євангельські церкви. Десь зал зіє порожніми лавами, а десь немає кому виголосити проповідь – і хтось завзято мусить тягти «воза служіння», падаючи з ніг, «бо ж хто, як не я».

Про переживання, сподівання та уроки еміграції розповів Володимир ГРИЦАК, заступник старшого пресвітера Волинського об'єднання УЦХВЕ у Володимирському регіоні, пресвітер церкви «Свята Трійця» м. Нововолинська. Згадана євангельська церква – ровесниця штучно створеного шахтарського міста, вона витримала за свою історію дві хвилі еміграції, відкрила біля двох десятків дочірніх церков.

– Володимире Івановичу, з чого починалася історія євангельської церкви в місті Нововолинськ?

– Історія нашої церкви починалася підпільно, разом із будівництвом міста. 1950 року сюди приїхали віруючі будівельники. Вербував їх для роботи новонавернений інспектор Федір Ковч. Молодь у ті часи прикладала всі зусилля, щоб вирватися з села. Тому спочатку й групка віруючих складалася з молодих людей. У п'ятдесяті роках минулого століття і мій батько приїхав сюди. Спочатку будували, а потім працювали на шахті. Згодом кілька родин приїхали на постійне проживання. Тогочасна влада авторитетно заявляла, що це буде комуністичне місто, що ніякої релігійної організації, ніякої церкви в новоствореному поселенні не буде. Але в Бога були свої плани.

– Як зростала церква Нововолинська кількісно?

– 1952 року було в ній уже сорок п'ять членів, а її першим неофіційним пресвітером вважають Герасима Квапура. 1956-го – вже вісімдесят, служителем на той час був обраний Володимир Гурський. 1959 року підпільна церква налічує вже більше ста членів, служителем обрали Федора Артишука, якого я вже пам'ятаю. На початку 1960-х років церква налічувала кілька сотень. У цей час влада стала погрожувати, що у віруючих забиратимуть дітей, а служителів садитимуть у тюрми.

– Який вихід знайшла церква в такій ситуації?

– Вихід завжди один – іти до Бога в молитві. Саме 1960 року започаткована молитва, яка проходить до сьогодні. За ініціативою Федора Артишука стали щодня збиратися о 12 годині. Чому саме в такий час? Тому що з 12 до 13 години дня була обідня перерва, і люди могли за цей час прийти з дому, з роботи, щоб

помолитися за дітей, за служителів та інші потреби. Спочатку молитви відбувалися по хатах, потім – у домі молитви. Ці молитви не зупиняються вже багато років. Ні сніг, ні бурі, ні скрута не зупинили їх. Щодня ідуть люди, щоб помолитися за церкву, за місто, за духовні та фізичні потреби. Ідуть люди з міста, ідуть і з сіл. Роки йдуть, змінюються люди, але молитва в нас проходить стабільно.

– Церква аж до розпаду СРСР була в підпіллі чи все ж таки в «новому місті на Волині» вона діяла легально?

– Коли ситуація стабілізувалася, спасенних додалося, дітей не відібрали, братів не посадили – церква виросла до восьмисот членів. 1983 року отримали реєстрацію, а вже 1986 року купили земельну ділянку. 23 травня розпочали будівництво, і за вісім місяців збудували дім молитви. Кілька раз доводилося їздити і до Москви, і до Києва, але Василь Вронський усе-таки добився дозволу. Щодня приходило на будівництво по сто людей... І вже 28 лютого 1987 року відбулося перше богослужіння. Отримали свободу, повіяло пробудженням, можна було відкрито проповідувати. І розпочався виїзд за океан.

– Що ви можете сказати про першу хвилю еміграції у вашій церкві?

– Коли залізна завіса впала – то в нас розпочалася еміграція. Почали люди їхати за кордон із 1989 року. На той час церква складалася з восьмиста шістдесят чотирьох членів. Стали виїжджати багатодітні сім'ї, а то й цілі родини. І з нашої церкви за період першої еміграції виїхало 1115 членів. Запитаєте, що за арифметика? Вона така: у той час, коли одні люди виїжджали, інші приходили в церкву. У нас щороку більше ста чоловік приймали водне хрещення, а в 1997 році аж сто вісімдесят

три особи ввійшли в завіт із Богом. Коли еміграція притихла, то ми мали рівно стільки, скільки людей виїхало, тобто на кінець двохтисячних років церква налічувала 1115 членів. А ще у двохтисячному році від нас відділилися 179 членів, щоб утворити ще одну церкву на 15 мікрорайоні міста. За десять років – і в них тисяча членів, і в нас більше тисячі. Тобто поїхала тисяча, а прибавилося дві. Коли я на сімдесятиріччя церкви запитав, хто був на відкритті дому молитви, то піднялося лише три руки. Тобто в церкві повністю нові люди, які прийшли на місце тих, що виїхали. Я один із тих старожилів, але багато братів, що виїхали, стали служителами в Штатах та інших країнах.

– Що ви можете сказати про другу хвилю еміграції у вашій церкві, тобто теперішню, породжену війною?

– Ми як церква зростали до 24 лютого 2022 року. Почалася війна – і люди стали виїжджати масово, хоча тут не пролунало жодного пострілу. До нас люди ідуть зі Сходу, із Півдня. Ми приймаємо людей, із дому молитви зробили готель, та й у дім милосердя легка доставляли, щоб люди могли відпочити. А наші – виїжджають. І служителі, і диригенти, і хористи... Ми дуже постраждали. Багато молоді поїхало в Європу ще з 2018 року. І в Неаполі церква відкрилася, і в Римі, і в Варшаві. У Чехії Леонід Демчук зі своєю сім'єю служить. А під час повномасштабного вторгнення росіян виїхало двісті двадцять п'ять членів церкви, не рахуючи підлітків до вісімнадцяти років та дітей. Подалися хто до Америки, а хто до Європи. Тому на сьогодні ми маємо сімсот дев'яносто членів церкви.

– Я ви думаєте, еміграція – це тільки негатив чи є в ній і щось позитивне?

– Для місцевих та тих, хто

лишився – це негатив. Тому що здібні люди, які вже були навчені певній праці в церкві: чи то соціальному служінню, чи то євангелізаційному, – виїхали. Багато місіонерів, які працювали в навколишніх селах, де організувалися нові євангельські церкви – виїхали. І нам тепер потрібно вчити нових людей, тих, хто тільки повірив, тих, хто переїхав із іншого регіону, де устрій служіння був іншим. Тому ми переживаємо велику нестачу посвячених людей на служіння. А для Європи – це стало благословенням. Брати, відповідальні за церкви в Європі, кажуть, що вдячні Богові за нашу церкву, за кузню хороших кадрів. Тепер церкви там зростають не лише за рахунок віруючих, які виїхали, але в них знаходять місце й люди невіруючі, які втекли від війни або поїхали на заробітки. В Америці вистачає своїх служителів, тому ті, хто туди виїхав, просто доповнюють чисельність американських церков. Взагалі, можна сказати, що перша еміграція – це вплив на американські церкви, друга – це вплив на європейські.

– Що роблять ті християни, які не емігрували, а лишилися в Україні?

– З перших днів війни наша молодь і старші взялися до роботи. Коли на кордоні стояли черги – вони готували людям гарячу їжу, надавали першу медичну допомогу. Допомогали з житлом, добирали... Через нашу церкву більше тисячі переміщених осіб пройшло. Надавали своє житло для проживання. Організуємо гуманітарну допомогу. Випікаємо хліб. Для військових готуємо обіди... Тобто соціальна програма в нас працює на високому рівні.

– На вашу думку, у чому полягає успіх церкви?

– Коли запитують про успіх церкви, чому церква зростає, чому в нас постійно є люди,

робиться якась робота, то я завжди кажу, що причиною успіху є молитва. Двері нашого дому молитви завжди відкриті, щоб люди могли зібратися помолитися. Проходять богослужіння святкові, недільні, тижневі, але щодня є молитва. Як мотор: за капотом його не видно, але машина завдяки йому працює, – так молитва для церкви.

– Які проблеми болять вам сьогодні?

– Одна з найбільших проблем нашого часу – те, що в багатьох охолола любов, байдужість. Причина цього – зростання беззаконня, і то швидкими темпами. Час ставить виклики перед молоддю, підлітками. Світ викривлено розставляє пріоритети, а тому їм важко зробити правильний вибір. На сьогодні потрібно, щоб Дух, який був на наших батьках, на молодому поколінні перебував з подвійною силою. Тривожить лінь, яка є в багатьох, бо вибирають служіння онлайн замість живого спілкування. Мій біль перед Господом, щоби було більше посвячених, жертвних, ревних людей. У плані матеріальному ми не маємо потреби ні в чому, ми можемо всім поділитися й дати, але Бог хоче не тільки нашого служіння, а й нас самих.

– Що ви порадите церквам?

– Орієнтуватися на Ісуса, адже одне з його імен – Порадник. Колись Ілля казав Богові, що він лишився один, але й його хочуть вбити. Та ні, Бог має сім тисяч тих, що не схилилися перед ідолами. У Бога є ті люди, яких Він підійме, наділить Своєю силою і поставить на служіння. Не потрібно опускати руки, якщо хтось виїхав чи склав руки, бо втомився. Потрібно йти й робити з тою силою, яка в нас є, бо Бог не виїхав у Європу чи Америку, Він з нами тут і сьогодні.

**Розмовляла
Інна МЕЛЬНИК**

ІСТОРІЯ ОДНОГО ЧУДА

ВІРТЕ, ЛЮДИ, У ДИВА!

Початок на стор. 1

А починалося все влітку 2001 року в лікарні Святого Пантелеймона (колишня назва — Лікарня швидкої медичної допомоги) в місті Львові.

Ми з чоловіком уже 4 місяці жили в палаті нейрохірургічного відділення після аварії, і весь наш світ був — стіни та територія лікарні. Щоденні сірі будні, рутинна догляд, заняття реабілітацією для розвитку навичок життя, покращення майбутнього життя на візку. Одного звичайного дня ми прогулювалися навколо лікарні, і я висловила свою мрію в молитві: «Господи, я так хочу мати дітей, хоча б ще одну дитину (та й старший наш син Любомирчик мріяв про братика), але хіба це можливо в моєму стані... Боже, якби Ти подарував нам ще одну дитину, і це була дівчинка, то ми б назвали її Мар'яна, а якщо хлопчик... Як би ми його назвали?» Мій чоловік Сергій несподівано запропонував особливе ім'я, що єврейською мовою означає Бог-Цілитель, а потім через декілька секунд сказав — РАФАЕЛЬ... І в серці в цей момент зародилася маленька крихітна віра, що Бог

дасть нам сина і в нього буде ім'я Рафаель (бо наш Бог і нині Цілитель, ЯКИЙ зціляє душі й тіла).

Далі продовжилася звичне сіре життя. Ми ще майже рік жили в різних лікарнях Львівщини, у санаторії м. Саки. А повернувшись додому, жили разом із батьками. Звичайно, ми думали про дитину. Але мені уявлялося, що народжуватиму влітку в Києві або десь за кордоном... Але в Бога був запланований кращий час для мене, щоби більше Слави було Йому й більше довіри до Нього.

Я випадково дізналася про вагітність після тижня запалення нирок із температурою 40 градусів та прийому сильних антибіотиків. Першою моєю реакцією був страх, що дитина не виживе після хвороби або буде мати проблеми зі здоров'ям. Ну і народжувати випадало взимку — у мою «улюблену» пору року після травми... Та в серці була думка, що все буде добре — і в нас народиться син Рафаель.

Я відвідала жіночу консультацію, щоб дізнатися, як краще виношувати вагітність.

Очікувала, що мене вислухають, дадуть професійні поради, але, на превеликий жаль, мене однозначно відправляли на аборт, аргументуючи тим, що це смертельно небезпечно. Ми з чоловіком підписали документ, що беремо на себе всю відповідальність за вагітність, і поїхали додому. У Києві від нас також відмовилися, а щоб поїхати за кордон, то ми не знали, куди їхати. «Господи, — казала я в молитві, — Ти будь моїм лікарем і благослови всю вагітність, щоб я навіть не перебувала в лікарні до пологів!» Згодом ми вирішили залишитися в Луцьку.

Після нашого твердого рішення народжувати дитину, лікарі Луцького пологового будинку з побоюванням, але щиро прийняли нас і з особливою увагою та турботою супроводжували вагітність. Під час моєї вагітності були речі, які я не могла сама контролювати. Наприклад, рухливість дитини, бо через травму нічого не відчувала. Ми регулярно відвідували жіночу консультацію. Мою вагітність супроводжувала чудова лікарка Ольга Василівна Тригуб, і за весь період вагітності я

ні разу не перебувала в лікарні. Бог провів, благословив, про все потурбувався, ще й дозволив народитися Рафаелю в переддень Різдва... Я дуже дякую персоналу Луцького пологового будинку за допомогу під час народження, особливо лікарю Михайлу Михайловичу Токарчуку та вже, на жаль, покійному Миколі Аркадійовичу Філіпчуку! Дякую коханому чоловіку, який носив нас двох на руках, коли я виношувала вагітність; сину Любомиру за мотиваційну підтримку; дякую батькам за побутову турботу та емоційну підтримку; родичам та друзям за різноманітну допомогу!

Бог не зцілив мене фізично після аварії, хоча ми дуже цього хотіли, але подарував нам сина й зцілив нас батьківством, дуже втішив. Для нашої родини, для наших друзів і знайомих це велике диво! Ми нагадуємо собі, що Бог із нами, Він живий і реальний, Він цілитель і в наш час. «Віра — це не диво, але вона здатна зробити дива» (Кардинал Ньюман). Ми так потребуємо цього тепер! Вірте, люди, у дива!

Наталія БОЛЬЧУК,
м.Луцьк

ЩАСЛИВІ — БЛАЖЕННІ?

Щороку 20 березня під егідою ООН святкується Міжнародний день щастя (International Day of Happiness). І традиційно до цього дня проводиться опитування майже в усіх країнах світу, щоб скласти щорічний рейтинг щасливих країн, починаючи від найщасливіших і закінчуючи найбільш нещасливими.

Уже шостий рік поспіль рейтинг очолює Фінляндія, а Данія також багато років не опускається нижче від третьої сходинки. Загалом, у першій десятці — усі скандинавські країни. Ось список 10-ти найщасливіших країн станом на 2023 рік:

1. Фінляндія. 2. Данія 3. Ісландія 4. Ізраїль 5. Нідерланди 6. Швеція 7. Норвегія 8. Швейцарія 9. Люксембург. 10. Нова Зеландія.

Про найбільш нещасні країни краще не згадувати. Можна лише сказати, що на останніх позиціях у цюгорічному рейтингу Афганістан (137 місце) і Ліван (136-те). Україна на 92 місці, що набагато нижче від усіх сусідів, також — і від Росії, що не дуже дивує.

Рейтинг складається на підставі того, як самі мешканці даної країни суб'єктивно оцінюють своє щастя, виходячи з об'єктивних показників. Питання натовість такі: 1) Очікувана тривалість здорового життя, 2) ВВП на душу населення, 3) соціальна підтримка, 4) низький рівень корупції, 5) щедрість у

спільноті, 6) піклування про інших та 7) свобода ухвалювати ключові життєві рішення.

Те, що відразу кидається в очі, так це спільні риси цих 10-ти перших і відповідно — найщасливіших країн. Вони: 1) малонаселені, 2) невеликі, 3) демократичні, 4) ліберальні, 5) загалом слаборелігійні. Особливо ці два останні пункти з погляду релігійної людини можуть бути цікавими й викликати запитання: чому так?

Передусім це запитання набирає значення в порівнянні. Традиційно релігійні країни не входять у першу десятку найщасливіших, а навіть — у першу 20-ку. Хтось скаже: не в земному щасті істинне щастя, усе скороминуще, головне — щастя життя вічного... Промину тут абсурдність цього вирваного з контексту твердження й те, як воно гальмувало розвиток країн і суспільств, бо це тема на окремий допис.

Парадоксально, але рейтинг щастя співвідноситься з євангельською чесністю і людністю. Натомість, із іншого боку, саме в традиційно католицьких країнах, наприклад, таких, як Італія чи Колумбія, нормальним явищем було щось таке, як мафія чи торгівля наркотиками, ритуальні вбивства-помсти, корупція тощо. Саме в православних країнах, на зразок росії, поширене таке явище, як віроповідність земній владі, обожнення цієї влади, благословення всіх її діянь, навіть злочинних.

Про те, що Людина та її права в таких суспільствах не беруться до уваги і що заради «спільного блага» (племінного, кланового, локального, державного) можна цю людину разом із її правами мати десь, а навіть елімінувати, — це вже майже побутова річ. Про «високу духовність» чи про «традиційне християнство» в таких суспільствах багато говориться, але часто ця «висота» і «традиційність» обмежується обрядами. А в повсякденному житті домінують ненависть, злість, заздрість, гнів, агресія, людиноненавистництво, обман, лицемірство та подвійні стандарти...

Натомість у оцих найщасливіших і заодно найбільш секуляризованих суспільствах, де домінують різні «свободи й вседозволеність» чи, як кажуть представники «традиційних» суспільств, різні збочення, — так ось там щось таке, як чесність, людяність, взаємодопомога, турбота про людей із різними обмеженнями тощо — це все очевидна норма.

Свого часу був проведений цікавий експеримент. У різних містах Європи, передусім у столицях, але не тільки, порозкидали по вулицях гаманці з грошима. Щоб спростити завдання для щасливого «знахідника», поклали до кожного гаманця інформацію про адресу власника. Лише в Осло та Копенгагені всі без винятку гаманці були повернуті їхнім власникам. Не в католицьких

У ПОШУКАХ ЩАСТТЯ

Римі чи Варшаві, не в православних Києві чи Афінах, але в столицях секуляризованих із вседозволеністю країн, якими є Норвегія та Данія.

До речі, у Данії кожний громадянин присвячує понад 15 годин на місяць, тобто десь 3-4 години на тиждень, на справи волонтерату. Нагадую, це країна, у якій уже давно немає воєн чи надзвичайних ситуацій. Тобто волонтерат «просто так». У цій же країні, але теж і в Норвегії, розвинутий такий феномен, як hygge (hygge), тобто «настрій затишку та комфортного спілкування з почуттям добробуту й задоволення».

У деяких розвинених країнах було популярним, особливо серед молоді, таке явище, як downshifting, що українською так і звучить — «дауншифтинг». Дослівно це означає перемикання автомобіля на нижчу передачу, проте переносно, у житті — це свого роду «антиспоживацтво», задоволення малими речами, такий стиль життя, коли віднаходиться оптимальний баланс між до-

звіллям і роботою і фокусується життєві цілі на особистій самореалізації й розбудові відносин, а не на всепоглинаючому прагненні до економічного успіху. Іншими словами, дауншифтинг — це така собі своєрідна концепція «простого життя».

Христос у Нагірній проповіді говорить про щастя. У Євангелії від Матвія це так звані «блаженства», хоча дослівно з грецької «makarios» означає «щасливий». Можливо, щастя скандинавів та інших маленьких і ліберальних країн відрізняється від тих євангельських «блаженств», проте запитання риторичне: чи щастя «християнських країн» дуже подібне до тих блаженств? Чи не є для нас, людей віруючих і релігійних, для практикуючих християн, викликом ось така концепція щастя, яку демонструють секуляризовані суспільства та яка в багатьох моментах більш євангельська, а принаймні — більш людяна й чесна, ніж наше повсякденне життя?

Петро БАЛОГ

ГЕРОЇ ВІРИ

ТІ, ЩО СІЯЛИ ЗІ СЛЬОЗАМИ...

1921 року Девід і Сві Флуд вирушили зі своїм дворічним сином зі Швеції в саме серце Африки, у так зване тоді Бельгійське Конго. Це місіонерське подружжя зустрілося з Еріксонами — ще однією молодою скандинавською сім'єю. Учотирьох вони молилися, щоб Бог спрямував їх у служінні. І через певний час вони відчули спонування від Господа вирушити з головної місіонерської станції у віддалений район, до села Н'долера, проповідувати Євангелію.

Це був їхній величезний крок віри.

ПЕРШІ КРОКИ

Приїхавши туди, вони одразу наштовхнулися на спротив вождя, який не дозволив їм навіть увійти до свого села, щоби не налаштувати проти себе місцевих богів. Тоді дві місіонерські сім'ї вирішили побудувати власні глинобитні хатини недалеко від села, за кілька сотень метрів від нього на схилі гори.

Вони молилися за духовний прорив у місцевості, але його не було. Єдине, що їх якось єднало з жителями села, був хлопчик, якому дозволили продавати їм курей та яйця двічі на тиждень.

Сві Флуд — тендітна жінка на зріст всього 1 м 42 см — вирішила, що якщо це єдиний африканець, із яким вона може поговорити, то спробує привести хлопчика до Ісуса. І їй це вдалося!

Тим часом малярка вражала одного члена маленької місіонерської групи за іншим. Еріксони вирішили, що з них достатньо страждань, і повернулися на центральну місіонерську станцію.

Девід та Сві Флуд залишилися біля Н'долери самі.

РОЗЧАРУВАННЯ

Через певний час Сві завагітніла, але сім'я не повернулася на центральну місіонерську станцію й далі жила у своїй хатині посеред дикої природи. Коли настав час народжувати, вождь села трохи

пом'якшав і дозволив акушерці допомогти Сві. Народилася маленька дівчинка, яку назвали Айною. Пологи були важкими. Сві, яка й так ослабла від нападів малярії, не змогла витримати навантаження — і пологи стали фатальним ударом для її здоров'я. Вона померла через 17 днів після народження Айни.

Щось зламалося глибоко всередині Девіда Флуда в той момент. Він викопав могилу та поховав свою 27-річну дружину, а потім спустився з гори разом із дітьми на місіонерську станцію.

Віддавши маленьку Айну Еріксонам, він зі злості майже прогавчав: «Я повертаюся до Швеції. Я втратив дружину і, очевидно, не зможу подбати про цю дитину. Бог зруйнував моє життя!»

Із цими словами він попрямував у порт, зрікшись не лише свого поклонання, а й Самого Бога.

ДОЛЯ АЙНИ

Протягом наступних восьми місяців обоє Еріксонів захворіли й померли з різницею у кілька днів. Малятко Айну передали іншій американській місіонерській сім'ї, і вони змінили її шведське ім'я на англійське «Еггі». Зрештою, коли їй було три роки, забрали її до Сполучених Штатів.

Нова сім'я любила Еггі. Боячись повертатися до Африки через

юридичні моменти, пов'язані з удочерінням Еггі, вони залишилися в рідній країні та перейшли від місіонерської роботи до пастирського служіння. Тож Еггі виросла в Південній Dakоті. Вона навчалася в Північно-центральному біблійному коледжі в Мінеаполісі. Там познайомила з Дьюї Херстом і вийшла за нього заміж.

Минули роки. Служіння Херстів було плідним. Зростала також і сім'я. Еггі народила спочатку дочку, потім — сина. Згодом її чоловік став президентом християнського коледжу в районі Сієтлу, де Еггі знайшла багато матеріалів про Скандинавію.

Якось вона виявила у своїй поштової скриньці шведський християнський журнал. Вона гадки не мала, хто його послав, і, звичайно, не могла прочитати ні слова, але коли перегортала сторінки, одна фотографія раптово привернула її погляд. На ній була могила з білим хрестом, на якому були слова — Сві Флуд.

Еггі сіла в машину й поїхала прямо до викладача коледжу, який, як вона знала, міг перекласти статтю.

Учитель переповів журнальну історію: «Йдеться про місіонерів, які багато років тому вирушили до Н'долера, Африка. У них народилася дитина. Але молода мама померла. Перед цим вони привели до Ісуса лише одного африканського хлопчика. Після того, як усі білі пішли, хлопчик виріс. Через деякий час він переконав вождя дозволити йому побудувати школу в селі. Поступово, один за одним, він привів усіх своїх учнів до Христа, а діти привели до Нього своїх батьків. Незабаром навіть вождь став послідовником Ісуса! Сьогодні в цьому селі проживає шістьсот віруючих — і це все через жертвне служіння Давида та Сві Флудів».

ЗУСТРІЧ ІЗ БАТЬКОМ

Еггі була в захваті! На 25-ту річницю шлюбу Херстів коледж подарував їм поїздку до Швеції. І Еггі нарешті отримала змогу розшукати свого біологічного батька.

Девід Флуд був уже старим. Повернувшись до Швеції, він одружився знову, став батьком ще чотирьох дітей та розтратив своє життя на алкоголь. Потім переніс інсульт і, запекло ховаючи образ на Бога, встановив у сім'ї одне правило для всіх: «Ніколи не згадуйте при мені імені Бога! Бог забрав у мене все!»

Після емоційної зустрічі зі своїми зведеними братами та сестрою Еггі сказала, що хоче побачити батька. Але вони сказали: «Ти не зможеш поговорити з ним, бо він зараз дуже хворий. А ще тобі потрібно знати, що кожного разу, коли він чує ім'я Бога, то лютує».

...Еггі ввійшла до вбогої квартири. Усюди були розкидані пляшки з-під спиртного. Жінка повільно підійшла до свого 73-річного батька, що лежав на зім'ятій постелі.

— Тату, — сказала вона обережно.

Він обернувся і, побачивши її, заплакав.

— Айно! Я ніколи не хотів тебе віддавати!

— Усе гаразд, тату, — відповіла вона, ніжно взявши його долоню в руки, — Бог добре про мене подбав.

Її батько вмить напружився, і його сльози зупинилися.

— Бог забув усіх нас. Наше життя було розбите через Нього.

Він обернувся обличчям до стіни.

Еггі погладила його по обличчю, а потім продовжила:

— Тату, я хочу розповісти тобі чудову історію! Ти поїхав до Африки марно. Мама померла марно. Маленький хлопчик, якого ти завоював для Господа, виріс, і те все село привів до Ісуса! Насіння, яке ти посіяв у його серці, зросло і міцніло! І нині 600 людей служать Господу, тому що ти був вірним Божому покликку у своєму житті! Тату, Ісус любить тебе. Він ніколи не навидів тебе й не кидав нас».

Старий батько обернувся й подивився в очі дочки. Його тіло розслабилося, і він став тихо та повільно говорити. У той же день, у молитві покаяння, він повернувся

до Бога, на Якого був розгніваний стільки років. Протягом наступних кількох днів батько та дочка разом насолоджувалися доброзичливим спілкуванням. Через кілька тижнів після того, як Еггі та її чоловік повернулися до Америки, Девід Флуд помер.

НЕСПОДІВАНА ЗУСТРІЧ

Декілька років потому...

Еггі Херст та її чоловік були присутніми на євангелізаційній конференції в Лондоні, на якій було виголошено звіт із Заїра (колишнього Бельгійського Конго).

Керівник національної церкви, який представляв близько 110 000 хрещених віруючих, красномовно говорив про поширення Євангелії у своїй країні.

Після конференції Еггі підійшла до нього й запитала, чи чув він колись про Девіда і Сві Флуд.

— Так, мадам, — відповів чоловік. — Сві Флуд привела мене до Ісуса Христа!

— А я її донька...

— Я був тим хлопчиком, який приносив їжу твоїм батькам ще до твого народження. І донині могилу твоєї матері та її пам'ять шанують всі ми, — він довго обіймав Еггі, ридючи. — Ви маєте приїхати до Заїру! Твоя мати — найвідоміша й найбільш шанована людина в нашій історії.

...Коли Еггі та її чоловік вирушили до Н'долера, їх вітали тріумфальні натовпи мешканців села. Еггі навіть зустріла чоловіка, якого її батько найняв, щоб він спустив її з гори в гамаку-люльці.

Потім пастор супроводив Еггі до могили її матері з білим хрестом. Вона схилила коліна до землі, щоб помолитися й подякувати Богові.

Того ж дня в церкві колишній маленький хлопчик, що вже став пастором, читав: «Істинно, істинно говорю вам: якщо пшеничне зерно, впавши в землю, не помре, то залишиться одне; а якщо помре, то дасть багато плоду» (Ів. 12:24).

«Ті, що сіяли зі сльозами, будуть пожинати з радістю» (Пс. 125:5).

ЩАСТЯ В КОРОБЦІ

Волинські церкви активні учасники проекту «Подарунок Неба», який із кожним роком набирає все більше масштабів.

«Що таке тисяча подарунків? Це не просто тисяча коробок, це тисяча людських життів, це тисяча сердець, які можна провести до Ісуса Христа...» — стверджує Мирослав Гловацький, керівник міжнародної благодійної організації «Надія в дії», проектом якої є «Подарунок Неба».

Кожного року на Різдвяні свята проект «Подарунок Неба» організовує збір подарунків для дітей із прифронтових територій. Цього сезону спільними зусиллями було зібрано рекордну кількість — практично 10 тисяч пакунків, із яких більше 2 тисяч із Волинської області. Щоб роздати їх дітям, було здійснено 11 виїздів у Херсонську, Миколаївську, Донецьку, Харківську, Чернігівську та Дніпропетровську області. До слова,

на Миколаївщині працювали дві команди, одна з них відвідала 17 населених пунктів навколо міста Баштанка й роздала 979 подарунків. А найголовніше — звистили Євангелію для близько двох тисяч людей.

Варто зазначити, що кожна церква міста Луцька долучилася до збору подарунків. А молоді люди з різних куточків Волині стали активними учасниками команд, які доставляють подарунки дітям на прифронтові території України з проповіддю Євангелії.

Головне завдання «Подарунка Неба» — це не просто привезти різдвяні пакунки, а донести дітям і їхнім батькам, хто такий Ісус Христос, адже саме Він найбільший Подарунок Неба. Для цього команди проводять святкові програми, співають різдвяні пісні, грають ігри з юними гостями та показують вистави, підпорядковуючись основному гаслу проекту — «Тобі від мене».

Організатори акції зазначають, що, окрім досягнення мети, їх по-особливному мотивують відгуки людей після проведених заходів. «Я нічого кращого у своєму житті ще не чув», — ці слова після однієї з програм сказав старший чоловік. Його щирість не змогла не зачепити сердець учасників команди й мотивувала працювати для Бога та людей.

Павло Сидун (один із відповідальних за проект «Подарунок Неба») ось що пригадує про поїздку в місто Херсон: «Через постійні обстріли зустрічі в цій місцевості проводили в укриттях, із цієї ж причини заходи відвідувала менша кількість дітей, ніж планувалося. На запитання: «Чому ви сюди прийшли?», лунали відповіді: «Щоб побачити інших діток!» Такою є реальність нашої країни сьогодні».

«Розкриваємо коробку — і такий сюрприз...» — слова з вдячного повідомлення однієї мами. Донька

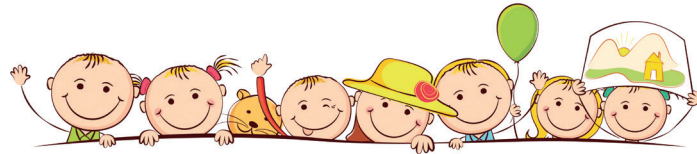
декілька днів просила в неї купити ведмедика, бо її улюблена іграшка залишилась у вимушено покинутій квартирі в Херсоні. І яким дивом було, коли в отриманому подарунку 5-річна дівчинка знайшла блакитного ведмедика. Цей випадок — приклад прояву Божої турботи про дітей. Таких історій чимало.

Окрім поширення вістки про спасіння, яке дароване нам Ісусом Христом на хресті, організатори ставлять перед собою ще одне завдання — заохотити церковних дітей, молодь та дорослих бути щедрими.

Кожен охочий може стати частинкою чиеї історії, дива та відповіддю на дитячу молитву. Ви може долучитися безпосередньо, фінансово та молитовно до реалізації проекту в наступному Різдвяному сезоні. Можете приготувати подарунок. На початку осені розпочинаємо збір подарунків, у листопаді їх завозимо на склад, а звідти команди молоді доставляють їх дітям на прифронтові території України та проповідують їм Євангелію.

Ксенія СОЛТИЦАК

Димчя сторінка

Димчя сторінка

БОГ ЗНАЄ МАЙБУТНЄ

БОГ ЗНАЄ МАЙБУТНЄ ТА ІНОДІ ВІДКРИВАЄ ЙОГО

Різдво вже минуло. Подарунки розібрані... Перед нами нові життєві виклики, нові труднощі й радощі. Проте різдвяні історії продовжують говорити до нас щодня.

Усі ми замислюємося про майбутнє: яким воно буде, що нас чекає? Але ніколи не забуваймо про Того, Хто знає все про наше майбутнє та іноді може відкривати його нам. Це Бог, Який створив небо й землю. Довіряймо Йому, щоб побачити у своєму житті неймовірні чудеса.

МУДРЕЦІ ТА ЗОРЯ

Жили собі у Вавилоні мудреці. Одного разу вони побачили на небі яскраву зірку...

Ти теж, дивлячись на нічне небо, побачиш там яскраві зірки. Деякі світять яскравіше, ніж інші.

Але зірка, яку побачили мудреці, не була схожою на ті, що бачиш ти.

Ця зірка могла з'явитися й зникати, рухатися зі сходу на захід і з півночі на південь, низько опускатися й зависати.

Словом — вона була незвичайною. Не комета й не метеорит, а особлива зірка Царя Христа.

Про цю зірку й про прихід Месії за багато років до цього провіщало багато пророків. Ось оповіді про деякого з них.

ДАНИІЛ

Багато-багато років тому — задовго до того, як вавилонські мудреці побачили незвичайну зірку, — у Вавилоні

жив найголовніший мудрець на ім'я Даниїл. Тоді цареві наснився сон, якого він не захотів розповідати мудрецам, але під страхом смерті наказав розгадати.

Отже, розгадати сон царя зміг лише Даниїл. Так він урятував всіх мудреців від смерті й сам став началь-

ником мудреців. У Вавилоні Даниїл написав книгу, де точно вказав, коли народиться Цар Христос. Тому вавилонські мудреці, побачивши незвичайну зірку, подивилися в календар і зрозуміли, що Цар Христос уже народився.

Але Даниїл у своїй книзі нічого не написав про Царя Христа.

Чому ж тоді мудреці пов'язували народження царя з новою зіркою?

ВАЛААМ

За багато років до Даниїла, а ще за багато-багато років до того, як наші вавилонські мудреці побачили незвичайну зірку, у древньому Вавилоні жив іще один мудрець — Валаам.

Валаам відомий тим, що до нього заговорила одна тварина.

Мудрець Валаам знав, що настане час, коли в Ізраїлі народиться Цар, а з його народженням з'явиться зірка.

Ти знаєш, яка тварина заговорила з Валаамом?

- А. Кінь
- Б. Зебра
- В. Верблюк
- Г. Віслик

Відтоді у Вавилоні зберігся запис мудреця Валаама.

Отже, наші вавилонські мудреці знали про появу Царя тому, що в них була Книга Даниїла з точним часом народження Христа, а також записи Валаама про незвичайну зірку. Тому вони прийшли в Єрусалим і запитали: «Де народився Цар?»

МИХЕЙ

Мудреці думали, що цар має наро-

Назва міста Віфлеєм у перекладі означає:

- А. Дім миру
- Б. Дім світла
- В. Дім хліба
- Г. Дім хліба з маслом

дитися в столиці Ізраїлю, тому вони й прийшли туди. Але там мудрецам сказали, що Христос повинен народитися не в Єрусалимі, а у Віфлеємі. Про це написав у своїй книзі ще один мудрець — Михей, який мешкав у Ізраїлі. Та на жаль, цієї книги у вавилонських мудреців не було. Ця книга була в учителів Закону Божого, яких покликав цар Ірод, — і вони спрямували вавилонських мудреців у потрібне місце.

Віктор КУЗЬМЕНКО, за книгою «Світло в темряві ночі»

Обережно!

У Біблії часто згадуються зірки. Найважливіше, що ми маємо зрозуміти, є те, що Бог створив всі небесні світила. Вони демонструють Його силу та велич. Небеса — «чин рук» Божих (Пс.8:4; 18:2). Ним усі зірки пороховані й названі (Псалом 146:4).

Боже Слово також навчає, що Господь розташував зірки у групи, які ми називаємо сузір'ями. У Біблії згадуються три з них: Оріон, Ведмедича та «Волосожар» (див.

Йов.9:9; 26:13; 38:31-32; Ам. 5:8). У тих же уривках також згадується зоряне скупчення Плеяди. Саме Бог «зв'язує зав'язки» цим сузір'ям, Він виводить їх «часу свого». У книзі Йова, 38:32, також згадується про «Зодіака» — багато хто вважає, що тут ідеться про дванадцять зодіакальних сузір'їв.

Люди відстежували й вивчали сузір'я протягом тисячоліть. І людей, які займалися цим називали астрологами. Спочатку слово «астрологія» було синонімом «астрономії»

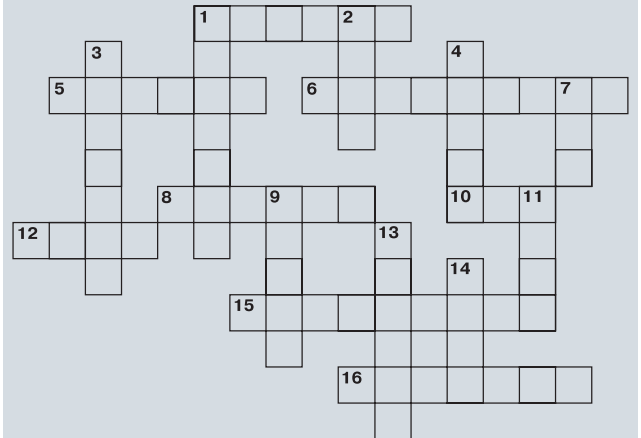

— науки про зірки. Ці два слова вживалися в одному значенні аж до першого століття християнської ери і навіть пізніше. Тепер астрологія — це практики, які вивчають, як небесні тіла впливають на людину, як визначають риси її характеру, її рішень та дій, а також різні історичні події. А це вже не наука, а свого

роду ворожіння. А отже, астрологія (гороскопи зокрема), як вид ворожіння, прямо заборонена у Святому Письмі (див. 5М.18:10-14). Однак декілька разів за свою історію Ізраїль коїв цей конкретний гріх, але їхнє поклоніння зіркам щоразу призводило до Божих судів.

Кросворд

Пророки

По горизонталі:

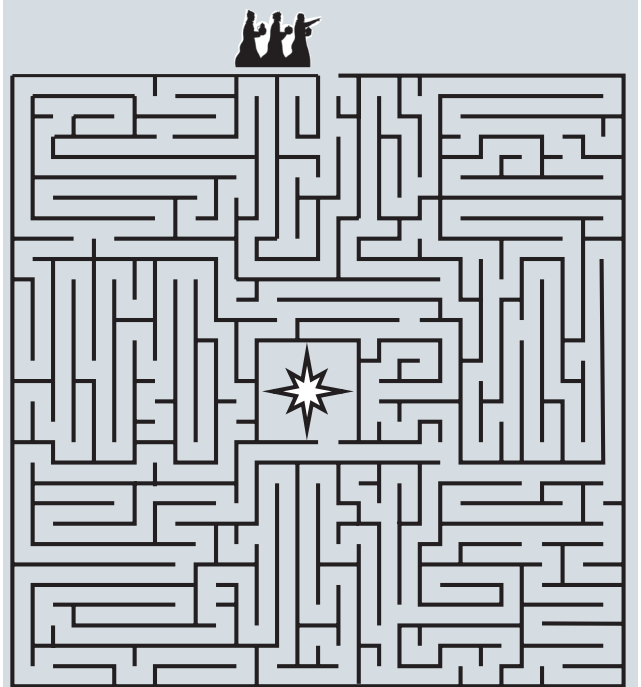
1. Хто зі старозаповітних пророків наперед звіщав про зраду Юди? (див. Мт.27:9) **5.** Пророк, до якого заговорила тварина. **6.** Мати Івана Христителя, про якого Ісус сказав, що він більший, ніж пророк. **8.** Пророк, який отримав плащ пророка Іллі. **10.** Чоловік, якому було відкрито про великий потоп. **12.** Його книга є другою серед книг малих пророків (див. Старий Заповіт). **15.** Скількох пророків Астарті Ілля попросив Ахава зібрати на горі Кармел? (див. 1Цар.18:19). **16.** Що названо певнішим (найбільш достовірним) пророчим словом? (див. 1Петр.1:19-20).

По вертикалі:

1. Цариця, яка хотіла вбити пророка Іллю. **2.** Пророк, якому ворон приносив їжу. **3.** Книга пророка остання у Старому Заповіті. **4.** Пророк, який прийшов до царя Давида, щоб викрити його гріх. **7.** Скільки років пророк Даниїл виховувався при дворі царя? (див. Дан.1:5). **9.** Через скільки днів Ніневія, за словами пророка Йони, мала бути зруйнована? **11.** Він супроти Божої волі поплив кораблем у Таршіш. **13.** «А що чув ти від мене при багатьох свідках, те передай [...] людям, що будуть спроможні й інших навчити» (2Тим.2:2). **14.** «І простяг Господь руку Свою, і доторкнувся моїх уст та й до мене сказав: Ось Я дав у твої [...] слова Мої!» (Єр.1:9).

Лабіринт

ДОПОМОЖИ МУДРЕЦЯМ ПТИ ЗА ЗОРЕЮ

Над сторінкою працювала Ольга Міцевська

Завдання

Скориставшись абеткою, розшифруйте текст і ви дізнаєтеся, про що застерігає нас Писання.

20,19,22,23,1,18,7 2,1,4,1,23,19
 25,1,16,31,29,11,3,11,26
 20,21,19,21,19,15,12,3 12
 10,3,7,6,24,23,31 2,1,4,1,23,31,19,26.

ПОЕЗІЯ

ПОЧНИ СВІЙ
ДЕНЬ З МОЛИТВИ

Почни свій день з молитви...
Ввійшовши у таємну комірчину,
Знайди в буденній цій гонитві
Для Бога зранку хоч одну хвилину.

Подякуй, що зберіг до цього часу,
За все, що дав, чи застеріг від чогось.
Віддай хвалу сердечну Спасу
За те, що вивів з цього світу злого.

З Ісусом від усього серця поділися
Своєю радістю чи горем, чи нуждою,
Щоб Він благословив чи заступився,
Щоб завжди був Господь з тобою.

День, розпочатий із розмови з Богом,
Не благословенним бути вже не може.
Він збереже тебе на всіх дорогах,
Наситить і зігріє, завжди допоможе.

А ввечері так само — ставши на коліна,
Із Богом не забудь порозмовляти,
Склади подяку за прожити днину,
Якщо не так щось — треба це сказати.

Відкрий Йому усі свої провини:
Зробив що зле чи не приборкав думки...
Признайся в тому з щирістю дитини,
Покайся і віддай усе у Його руки.

Тоді іди спокійно спати —
Бог сон твій буде хоронити,
А зранку стане знов чекати,
Щоб ще тебе благословити.

ОБЛОГА

Атака за атакою іде,
Стріла летить вслід за стрілою...
Куди втікати, заховатись де?
Де прихистку шукати і спокою?

Одна поцілити у око норовить,
Попасти інша намагається у вухо,
Лиш варто не попилувати мить,
Вбік глянути чи щось не те послухать...

Каміння падає і збоку, і згори,
Лунають вибухи, свистять десь поруч кулі —
Зневага і образи, невдоволення вітри,
Чутки тривожні, що ми їх почули.

Обложена душа з усіх сторін,
Здається трохи ще — впаде фортеця.
Ось ворог підбирається уже до стін,
Не зупиняється, все ближче він до серця...

Та не журися, лиш в ту мить згадай,
Хто й звідки взяв тебе й куди поставив,
Згадай про зброю й одяг, що тобі Він дав,
Щоб міг перемагати — й щоб Його прославив.

Від стріл лукавого й каміння захистить
Броня лиш, що Христом нам дана, може.
І щит твоєї віри. Будеш з ним ходити,
То буде над тобою охорона Божа.

Підпережися ж істиною та візьми
Меча духовного — Євангелії Слово.
Перемагай Ним сили зла й п'їтьми,
Неси всім вістку про любов Христову.

Христос є скелею й твердиною для нас,
У Ньому лиш ми відчуваємось в безпеці.
Як будем Йому вірними усякий час —
То буде завжди спокій й мир на серці.

Олександр ОКСЕНТЮК

ОГОЛОШЕННЯ

ЖУРНАЛ
БЛАГОВІСНИК

2022 року прийшла в Україну війна, а з нею невпевненість та тривога за майбутнє. Ця війна коїть біду донині. За її час ми багато чого переосмислили, щось втратило цінність, а щось стали цінувати більше.

Зокрема друковане слово не втратило своєї цінності. У випусках журналу «Благовісник» воєнного періоду ми намагалися осмислити нову реальність, шукали відповіді на актуальні питання, разом із читачами пізнавали джерела сили, підбадьорення та натхнення в моменти втоми.

Сподіваємося, що порушені теми були корисними для читача, і хочемо продовжити наше спілкування на сторінках журналу. Наступний рік ми плануємо присвятити темам душеопікунського служіння, яке стає особливо затребуваним, зважаючи на дедалі більшу травмованість нашого суспільства.

Звертаємося до читачів журналу, до тих, кому цікавий біблійний погляд на події сьогодення, із запрошенням бути з нами і 2024 року. Хто ще не знайомий із журналом, запрошуємо до розмови на сторінках видання. Потребуємо ваших молитов та підтримки нашого служіння.

Інформацію про підписку на журнал можна отримати на нашому сайті blag.org.ua, за телефоном 096 592 1737 або за електронною адресою blagovis@gmail.com

З повагою
редакція журналу «Благовісник»

КРОСВОРД

По вертикалі:

1. Перше місто царювання Нимрода. 2. Очолив повстання проти Мойсея. 3. Острів у Егейському морі, на якому був Павло. 4. Син Хама. 8. Острів, біля якого корабель з Павлом зазнав краху. 13. Остання буква грецького алфавіту. 15. Десятий суддя Ізраїлю. 18. Плід духа. 19. Третій місяць за єврейським календарем. 21. Місто, побудоване Амврієм, царем Ізраїлю. 24. Батько Маріам. 25. Бабця-повитуха.

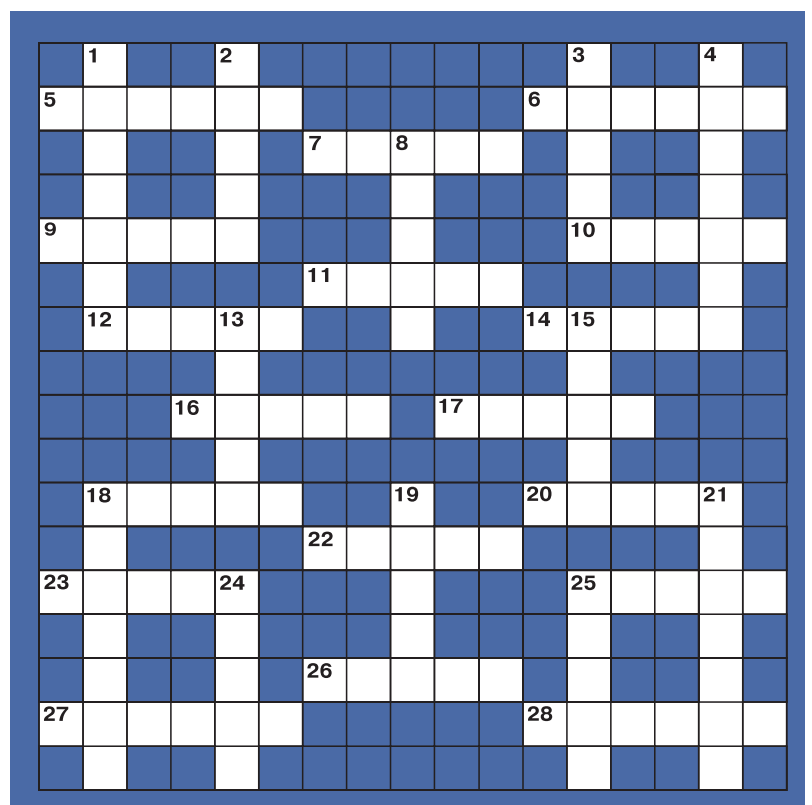
По горизонталі:

5. Назорей від народження. 6. Йона втікав у... 7. Місто, у якому жив суддя Тола. 9. Батько апостола Якова. 10. Там була криниця Якова. 11. Старший брат Давида. 12. Там Уззу уразив Господь. 14. Місце, де хрестив Іван Хреститель. 16. Місто (Єг.19:25). 17. Бабуся Тимофія. 18. Переховувала вивідувачів. 20. Дорогоцінний камінь у ефоді. 22. Дочка Йова. 23. Найпівденніше місто володінь Юди. 25. Внук Ісава. 26. Гора, на якій Бог давав закон. 27. Диякон Єрусалимської церкви. 28. У старовину велика країна на південь і схід Палестини.

Відповіді на кросворд, розміщений у №12 (грудень), 2023 р.

По вертикалі: 1. Вітер. 2. Аріїл. 3. Таршіш. 4. Сарепта. 6. Кармел. 8. Олександр. 9. Єлисавета. 13. Аднах. 14. Ахлав. 17. Адораїм. 18. Субота. 19. Андрій. 23. Потоп. 24. Неват.

По горизонталі: 3. Тіятір. 5. Єретик. 7. Сефарваїм. 10. Сідла. 11. Лепта. 12. Алфей. 15. Осанна. 16. Гілеад. 20. Хулда. 21. Ноомі. 22. Атени. 25. Воанергес. 26. Анатот. 27. Матвій.

Газета друкується на добровільні пожертви і розповсюджується безкоштовно
Пожертви на газету надсилайте: Релігійна організація «Християнська місія «Голос надії»
Розрахунковий номер: UA65305299000026008020806717,
в Приватбанку м.Луцька. Код 13359754,
або на картковий номер: 4246 0010 0405 2795,
з поміткою: «Пожертвування»
Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються
Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються
При передруку матеріалів посилання на газету
«ГОЛОС НАДІЇ» обов'язкове

Виходить щомісяця

Засновники: РО Християнська місія «ГОЛОС НАДІЇ»,
обласна Пресвітеріська рада церков ХВЕП Волині.
Тираж: 5000 примірників
Реєстраційний номер: ВЛ 030 від 10 березня 1994 р.
Редактор: Юрій ТРОЦЬ
Адреса: вул. Вороніхіна, 14а, м. Луцьк, Україна, 43024
Телефон: 0332-25-44-06
E-mail: golosnadiyi@gmail.com
www.voice.org.ua